

Reseberättelse, Mc-semesteren augusti 2007

Dag 1, tisdagen den 7 augusti

Så skulle vi då äntligen snart vara på väg, efter flera dagars packande och ompackande för att rymma allt vi tyckte var *nödvändigt* att ha med. Barnen var nog minst lika ivriga över att få ha huset för sig

själva och föräldrafritt i flera veckor. Resan var noga planerad hemma vid PC:n med skapade rutter i GPS:en och dagsetapper anpassade till Irish Treffen 2007 i Stranorlar, county Donegal, den 16-19 augusti. Dagarna

Töcksfors camping

innan avresan hade vi utökat packmöjligheterna med en extra bagagehylla, en s.k. badbrygga, vilken var helt perfekt till tältet och tältstolarna. Vädret var fint när vi kom iväg vid lunchtid och solen värmdde långt in på kvällen. Första etappen blev 31 mil till campingen vid Dalslands kanal i Töcksfors, inte långt från gränsen till Norge.

Dag 2, onsdagen den 8 augusti

Efter att ha packat ihop tältet och ätit frukost fortsatte vi mot gränsen och vidare mot Drammen via den 7,2 km långa Oslofjordtunneln. Att åka genom den här långa tunneln, som mest 130 m under havsnivån, var faktiskt en upplevelse. Det var inte alls så kallt och så mycket avgaser som vi hade

Heddal stavkirke

trott att det skulle vara. Det märktes knappt på hojen när det började gå uppför igen, det gick lika lätt som om det hade varit plant, vet inte om det kan bero på mindre luftmotstånd i tunneln. Från Drammen körde vi vidare västerut på E 134 genom Kongsberg. Stannade till och tittade på Norges största stavkyrka i Heddal innan vi fortsatte den vackra och mc-vänliga vägen mot Årnot. I Årnot tog vi av i sydvästlig riktning och nu blev det både smalare och kurvigare väg med risk för både kor och får på vägen. Efter en dagsetapp på 24 mil, tillbringade vi natten i en hytte på en camping i Valle utefter väg 9.

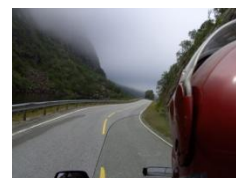
Valle camping

Dag 3, torsdag den 9 augusti

Nu var det bara 11 mil kvar till Stavanger och färjan med avgångstid 17.00. Utefter den underbart vackra vägen, ca 1 000 m.ö.h. uppehöll sig ofta ett och

annat får som jag var tvungen att bromsa in för. När det så småningom bar iväg utför ner mot kusten möttes vi av kraftig dimma som stängde ute värmen från solen helt och hållet. Lufttemperaturen sjönk så hastigt att jag såg visaren röra sig. Temperaturen sjönk med nästan 10 grader ner till 7°C. Det var verkligen skönt att komma ut ur dalen och känna solens strålar värma upp våra nedkylda kroppar igen.

Stavanger

Vi hade gott om tid på oss när vi kom fram till Stavanger och det var skönt att inte behöva känna sig stressad. Vi kunde i lugn och ro koppla av och ta en fika i ett parkområde vid hamninloppet medan vi väntade på att färjan skulle anlända. Efter att ha spänt fast hojen på bildäck med *tre* spännband (för säkerhets skull) och tagit hytten i besittning, kunde vi pusta ut på promenadäck i det fina vädret och invänta avgången. Hejdå Stavanger, vi ses igen om några veckor, nu hägrar de brittiska öarna. När färjan hade löpt ut ur fjorden och det bara var öppet vatten framför oss, var det hög tid för en efterlängtd dusch innan vi gick till restaurangen för en lika efterlängtd middag.

Dag 4, fredag den 10 augusti

Vi anlade till Newcastle upon Tyne klockan 13.00 lokal tid och efter att ha blivit mer eller mindre hörselskadade och avgasförgiftade under HD-ägarnas varmkörning på bildäck, kunde vi rulla ut på brittisk mark och börja ställa om våra hjärnor för vänstertrafik. Efter att av misstag ha kommit in i

Bildäck, Ms Queen of Scandinavia

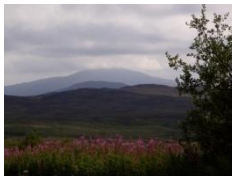
Tyne-tunneln som går söderut under river Tyne och tvingats återvända genom samma tunnel, var vi så på väg i rätt riktning, d.v.s. västerut mot Carlisle. Hade jag litat på GPS:en (döpt till "Helga") och inte tittat på skyltarna, hade det säkert gått mycket bättre. När vi hade tagit oss igenom storstaden

Newcastle, valde vi mindre vägar strax norr om europavägen A69/E 18 för att få en skynt av den forntida muren mellan England och Skottland – Hadrian's Wall.

Carrawburgh Temple of Mithras
Hadrian's Wall

När vi hade passerat Carlisle och den allmänt kända gränsutmärkningen till Skottland i Gretna Green, följde vi natursköna vägar, omväxlande norr och söder om A75/E18, mot den skotska sydvästkusten och vårt etappmål Cairnryan. Vi körde bl.a. genom ett vackert höglänt naturreservat på mycket smala, men trots allt asfalterade vägar. Väl framme i Cairnryan, varifrån vi skulle ta färjan över till

Galloway Forest National Park

Irland nästa dag, fick vi lite problem med att hitta logi för natten, men en vänlig och hjälpsam B & B-föreståndare, som själv hade fullbelagt, hjälpte oss att få kontakt med en nyöppnad B & B där det som tur var fanns plats för oss. Vi möttes av den vänliga värdinnan som välkomnade oss med ett glas vin, vilket vi inte tackade nej till efter 30 mil i sadeln.

Scotland's First House

Dag 5, lördag den 11 augusti

Eftersom vi hade en 2-timmars färjeresor och därefter en ny 30-milsetapp i sadeln framför oss blev det ingen sovmorgon. Efter en helt underbar engelsk (eg. skotsk) frukost, bar det av till färjan som skulle ta oss över Irländska sjön till Larne i Nordirland. Jag hade läst i en turistbroschyr att ingen åker till Irland för vädrets skull och när färjan lämnade

Ailsa Cottage B & B, Cairnryan

Hamnen i Cairnryan

hamnen kunde jag inte låta bli att reflektera över det och undra om vi kanske borde ha ställt in och åkt nästa år istället. Sommaren hade ju inte varit särskilt bra och på flera platser i England hade regnrekord slagits och i Wales hade t.o.m. militär kallats in för att evakuera människor och rädda egendom. Var vi tokiga som åkte i år eller skulle turen stå oss bi som den gjort så många gånger förr?

Från hamnen i Larne bar det av kustvägen A2 söderut mot Belfast. Helga (GPS:en) ledde oss sedan enkelt genom Belfast och ut på motorvägen E1/M1 söderut mot Dublin. Efter en titt på det sevärda slottet Malahide castle nära kusten nordost om Dublin, var vi så inne i den högtrafikerade huvudstaden.

Carrickfergus Castle

Jag hade också läst i turistbroschyren att irländarna kan ha en något "avspänd hållning" till rödljus i korsningar, vilket jag hela tiden hade i åtanke. Efter att ha konsulterat Helga lyckades vi smidigt ta oss igenom även Dublin utan att förlora alltför mycket tid. Tyvärr så kunde vi inte stanna och besöka vare sig Dublin eller Belfast under den här resan, för då skulle vi inte hinna fram i tid till träffen i Stranorlar.

Gatubild från Dublin

Gatubild från Dublin

Malahide Castle

Efter Dublin körde vi söderut och kom upp på högre höjder i bergskedjan Wicklow Mountains för att, efter att ha passerat några bergspass, slå läger på den högst belägna campingen (enl. ägaren) i hela Irland, Roundwood camping & caravan park. Ägaren var för övrigt enormt intresserad av vår Winge och ville absolut bli fotograferad tillsammans med oss innan vi fick lämna campingen – kul tyckte vi. Han blev nästan desperat när han insåg att batterierna inte var laddade i kameran, men han var tacksam när vi lovade att maila *våra* bilder till honom.

Mt. Kippure, Wicklow Mountains

Dag 6, söndag den 12 augusti

Det var fint väder när vi vaknade och efter frukost- och toalettbestyren var det dags att packa ihop tältet och åka vidare mot Carlow, Kilkenny och Cashel. Vi stannade till och fikade i Leighlinbridge söder om Carlow för att samtidigt kolla in sevärheten Black Castle, en slottsruin utmed River Barrow.

Frukost utanför tältet, Roundwood C & C Park

När vi kom till [T.h. gränd i Kilkenny](#)

Kilkenny, sökte vi oss till stadens stolthet, Kilkenny Castle, ett mäktigt slott beläget på en höjd mitt i staden.

Det visade sig pågå någon sorts karneval i staden och trafiksituationen gjorde det svårt att ta sig fram. Eftersom gatorna i centrum var smala, hade vi

Black Castle, Leighlinbridge

Den intresserade campingägaren inför vår avfärd

Kilkenny Castle

inte heller någon större fördel av att vi färdades på mc. Kilkenny verkade vara en trevlig stad, belägen vid River Nore, och av någon anledning gjorde stadens namn mig sugen på en öl. Ölsorten Kilkenny är inte lika välkänd som Guinness, men är helt okey om man gillar Ale. Om man vill beställa en Guinness Ale på Irland, ska man be om en Porter [Påårta]. Nästa stad vi besökte blev Cashel med sevärheten

Rock of Cashel

Rock of Cashel, en klosterruin uppe på en höjd i staden med fantastisk utsikt över landskapet runt omkring. På bilden här till höger syns ett monument som tidigare var högre och högst upp försett med ett stort järnkors. Vid ett häftigt åskväder slog blixten ner med full kraft i monumentet och slog av toppen. Resterna av de översta stenblocken ligger fortfarande kvar bakom monumentet och påminner om händelsen.

Monumentet

Vy från bergen söder om Tipperary

Från Cashel körde vi västerut till Tipperary och därifrån söderut genom ett vackert bergsområde till en camping nära Lisvarrinane där den 20 mil långa dagsetappen avslutades

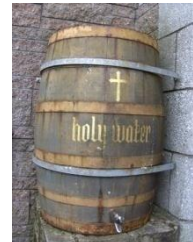
Campingen vid Lisvarrinane

Dag 7, måndag den 13 augusti

Katedral i Cork

Det var ännu en fin morgon när vi lämnade campingen och fortsatte till Mitchelstown och sedan vidare söderut på N8 via Fermoy mot Irlands näst största stad, Cork. Cork visade sig vara en kuperad stad med många backar och fick mig osökt att reflektera över likheterna med San Franciscos topografi.

Heligt vatten för allmänheten utanför katedralen

Från Cork körde vi västerut på norra sidan av River Lee tills vi befann oss strax öster om Macroom där vi valde R584 i sydvästlig riktning genom Shehy Mountains fram till kusten vid Bantry Bay. Sedan valde vi att köra ut på, och runt halvön Beara

Irland eller Island?

på dess många smala och spännande vägar, många gånger på hög höjd med härlig utsikt. Tyvärr fick vi mulet väder med "drizzle", det typiska irländska duggregnet, och dimma i varierande grad, men "Ring of Beara" var trots detta helt klart en mycket sevärd rundtur. Naturen fick oss ibland att tänka på Island, även

Slieve Miskish Mountains

om vi inte varit där själva. Vi hade också planerat att köra runt nästa halvö, Iveragh, på den s.k. "Ring of Kerry", men dimman tilltog och med den försämrades sikten ytterligare, vilket fick oss att avstå från den ganska långa rundturen och tillika "omvägen" på vår vidare färd norrut. Vi hade tur, med tanke på vädret, när vi hittade en camping strax innan Kenmare där vi kunde hyra en stuga över natten.

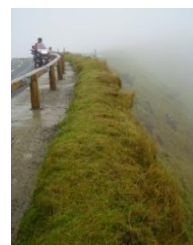
Dag 8, tisdag den 14 augusti

Det var en fuktig morgon med drizzle vi vaknade upp till och det kändes skönt att slippa packa ihop ett blött tält. Från Kenmare körde vi norrut genom bergspasset Moll's Gap och in i Killarney National Park som bjöd på nya vackra naturvyer. Vi passerade Killarney och fortsatte mot Tralee på N22, men tog sedan av västerut i Farranfore med halvön Dingle som mål. Halvön var värd att besöka, tyvärr var vädret även här lite dimmigt med drizzle av och till. Det fanns enorma stränder,

Strand vid Inch, Dingle Bay

riktiga playor, utmed halvöns sydkust. Vi såg inte till särskilt många badgäster, men vädret inbjöd ju inte till bad precis. Eftersom dimman och duggregnet tilltog, kortade vi av turen runt halvön när vi kom till samhället Dingle och körde diagonalt över halvön genom Connor Pass, drygt 600 m.ö.h.

Connor Pass, Dingle

Högst upp i passet låg dimman tät och det kändes skönt att vägen var försedd med räcken. När vi kom till Tralee tog vi N21 via Castleisland till Limerick och sedan N18 till Ennis där vi tog in på en B & B, eftersom vädret fortfarande var blött.

Dag 9, onsdag den 15 augusti

Den här dag skulle vi besöka en av Irlands stora sevärdheter, Cliffs of Moher och vi hade hållit tummarna att vädret skulle vara bättre när vi vaknade än dagen innan. Tydligt så hjälpte det, för när vi hade ätit frukost så började det klarna upp och vi hade inte åkt långt förrän solen började titta fram. När vi kom fram till Cliffs of Moher var det riktigt fint väder, lagom molnigt för fotografering.

Bilder tagna vid

Cliffs of Moher

Burren House, Burren

Vi följde kusten söder om Galway Bay och kom så småningom till Dungalire längs inne i viken Kinvarra Bay. De mindre vägarna på Irland var inte av den bästa kvalitén trots att de oftast var asfalterade, men vi tror att irländarna har ett och annat att lära när det gäller att lägga asfalt. Vi förstår nu varför svenska villaägare är missnöjda när de sommartid anlitar kringresande irländska asfaltläggare, men irländarna gör antagligen så gott dom kan att döma av

kvalitén på vägbeläggningen i hemlandet. Bortsett från asfaltkvalitén, var vägarna oftast trevliga och härligt smala, fast för större fordon var det lite *för* smalt ibland. Vi kunde inte heller förstå hur det kunde vara tillåtet att köra så fort, 80 eller 100 km/h på dessa smala, ibland usla

vägar där sikten ofta var dålig. Vi bedömde det ofta som *helt omöjligt* för bilisterna att hålla högsta tillåtna hastighet på dessa vägar utan däckstjut, men så fort möjligheten fanns utnyttjade irländarna verkligen möjligheten att gasa på och det är inte underligt att dödsolyckorna tydligen är många på vissa sträckor. Ett något makabert och annorlunda sätt att försöka hålla farterna nere, var dessa ofta förekommande skyltar som talade om hur många som omkommit på en viss vägsträcka under en viss tid. Vi såg dock ingenting som tydde på att dessa skyltar hade någon preventiv effekt. Vi såg för övrigt endast *en* skylt på hela Irland som rekommenderade halvljus användning dagtid, men den verkade inte *någon* irländare ha sett. Det var nämligen i princip *ingen* som tände halvljuset förrän det blev mörkt, oavsett om det var tät dimma eller regnade.

I Dungalire styrde vi kosan norrut igen mot Galway och halvön Connemara väster om de stora insjöarna Lough Corrib och Lough Mask. Från Galway följde vi N59 till Maam Cross där vi svängde av

mot Maumturk Mountains och Leenane. Här påminde landskapet faktiskt en hel del om vår svenska fjällvärld, för att sedan övergå i det för Irland mer karakteristiska land-

skapet med runda och *mycket* gröna kullar och berg.

Något som vi lade märke till, var alla dessa stengärdesgårdar kors och tvärs genom landskapen, uppför och nerför bergssidorna. Vilket oerhört arbete som måste ha lagts ner av farmarna för att hålla fåren inom bestämda områden – trodde vi ja. Senare fick vi veta att stengärdesgårdarna inte alls har, eller hade, något med djurhållningen att göra, utan hade tillkommit under svälten för hålla

Stengärdesgårdarna var många

fattiga arbetslösa i sysselsättning, vilket var viktigt för moralen under dessa svåra tider. Arbetarna fick en mindre summa pengar för ett dagsverke och kunde på så sätt köpa nödvändig basmat och hålla sig och sin familj vid liv. Det var en mycket smart taktisk strategi av regeringen för att hålla folkets mod uppe och för att inte skapa passiva bidragstagare. Av den här anledningen kan man se dessa stengärdesgårdar över hela Irland, till ingen som helst nytta, utom möjligen som gränsmarkeringar mellan olika markägare.

När vi kom till Leenane, där bilden här till höger är tagen, tog vi av till höger på N59 mot Westport över bergskedjan Partry Mountains med dess högsta topp Maumtrasna, 671 m.ö.h. Från Westport på västkusten vid Clew Bay styrde vi österut på N5 mot Castlebar. Vi avslutade dagsetappen på Carrowkeel Camping and Caravan Park, ca 8 km nordost om Castlebar. Kvällen avslutade vi sedan med en öl på campingens egen pub.

Dag 10, torsdag den 16 augusti

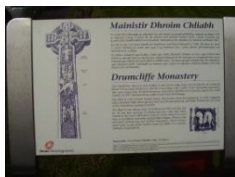
Efter att ha campat i vindriktningen från campingens (renings?-)anläggning för avloppsvatten, hade vi

Carrowkeel C & C Park

Drumcliffe Monastery

inte något emot att packa ihop och dra vidare. Det var trevligt att kunna erbjuda näsorna andra dofter än de vi tvingats utstå. Efter frukosten körde vi tillbaka ut till N5 och medan vi väntade på att kunna köra ut, passerade den första Gold Wing vi hittills sett på Irland. Det var ett irländskt ekipage med släpvagn och det var uppenbart att vi hade samma resmål, men inte samma vägval. Vi fortsatte nämligen utefter N5 via Charlestown till Frenchpark där vi tog av norrut mot Boyle. I Boyle gjorde vi en kortare avstickare till Lough Key Forest Park innan vi fortsatte norrut på N4 till Sligo. På väg ut ur Sligo missade vi avfarten till ett slott som vi hade tänkt besöka, men då stannade vi till vid det gamla klostret i Drumcliffe istället, där vi passade på att fika och köpa souvenirer innan vi fortsatte på betydligt mindre vägar genom Dartry Mountains mot Bundoran vid Donegal Bay. Från Bundoran följde vi N15 via Ballyshannon och Donegal till Stranorlar där den internationella träffen skulle äga rum. Stranorlar visade sig vara en mindre stad som i princip sitter ihop med den något större staden Ballybofey. Träffplatsen var inrymd på en friidrottstadion och när vi anlände var det gott om träffdeltagare på plats och redan många tält resta på innerstadions gräsyta.

Dartry Mountains, norr om Sligo

Träffområdet i Stranorlar

Dag 11, fredag den 17 augusti

På dagens träffprogram stod en utflykt till den allra nordligaste delen av Irland, halvön Inishowen. Två programpunkter var inplanerade. Först besökte vi Dunree Fort, en av sju f.d.försvarsfästningar med tungt artilleri för att försvara inloppet till Lough Swilly och River Swilly mot fientliga angrepp.

Bilder från Dunree Fort, Inishowen, norra Irland

Wings så långt ögat når

Vägen till nästa programpunkt, besök på Doagh Famine Village gick på riktigt smala vägar över bergspass där det var så smalt att inte ens en bil och en mc kunde mötas. Guiderna, som kallade sig Marhalls, släppte därför iväg oss i grupper om fem Gold Wings i taget.

Bergspasset Gap of Mamore

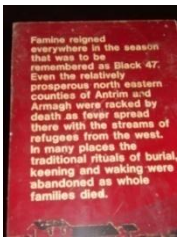
Tydligt så visste lokalbefolkningen om vilka vägar mc-kortegen skulle komma, för det var ofta som människor stod ute vid väggkanten och väntade på oss, antingen för att bara vinka eller så för att fotografera eller filma oss.

Doagh Famine Village på halvön muséum i form av en medeltida området från svälten på 1840- guiderna tillgängliga och det var

Isle of Doagh, visade sig vara ett utomhus-by som visar och berättar historien om livet i talet och fram till 1970-talet. Det fanns mycket intressant historia vi fick lyssna till. Vi

var uppenbarligen de två mest intresserade i sällskapet, för när vi kom tillbaka till ingången fanns det inte en guldvinge kvar på hela parkeringen. Alla hade gett sig av tillbaka mot Stranorlar och lämnat oss. Möjligen kan vädret ha haft med det plötsliga uppbrottet att göra eftersom det hade börjat regna. Hur som helst, när vi ändå var akterseglade gjorde vi oss ingen brådska, utan gick till kaféet och fikade i godan ro. Vi visste ju att Helga skulle visa oss tillbaka till träffplatsen så vi kände oss inte det minsta oroliga för att köra vilse på vägen tillbaka.

Bild 1: När någon hade dött så tillkallade man gråterskor som skulle gråta högljutt för att väcka den avlidne ifall han eller hon endast var skendöd. Dessutom, för att vara absolut säker på att man inte begravde någon som bara var skendöd, så fäste man en tråd runt ett finger på den avlidne vid begravningen och lät den löpa ut från kistan innan den täcktes. I andra änden av tråden fästes en liten klocka som man hängde i en klyka intill graven. Det är från den här sedvänjan som uttrycket "klockan klämtar för dig" kommer.

Bild 2: De kvinnor som födde ett barn utom äktenskapet, en oäkting, förskjöts och tvingades bo tillsammans med sina nyfödda barn i jordhålor utanför samhället. Dödligheten var förstås mycket hög.

Bild 3: Ordet inbrott härstammar från uttrycket "Break an entry", vilket kommer från den här tiden och syftar på när någon olovligt gick in i någon annan hus genom att ta bort de brädor som ofta utgjorde det enda synliga hindret mot att traska rätt in i någons hus.

Bild 4: Nej, livet var definitivt ingen dans på rosor på den här tiden. Vad har vi att klaga över idag?

Bild 5: Det var under en lång tid inte tillåtet att utöva religion eller att bedriva skolverksamhet. Därför var t.ex. lärare och barn tvungna att hitta olika gömställen ute i naturen för undervisningen.

När vi kom tillbaka till träffområdet, hade våra irländska värdar börjat förbereda middagen och grisen som snurrade i grillen fick det verkligen att vattnas i våra munnar. Det tog tid att få grisen genomgrillad och när den äntligen var klar hade kön för länge sedan vuxit sig lång.

Senare på kvällen blev det underhållning av en ung lokal danstrupp som visade upp inhemska danser till ackompanjering av lokala musiker. Killen på bilden till höger spelade på ett instrument som påminde om en säckpipa.

När vi satte upp tältet tyckte vi att vi hittade en riktigt bra plats, nära byggnaden där toaletterna och dusharna fanns, men efter att ha lagt sig den *här* kvällen och försökt somna medan musiken ännu spelade för fullt, insåg vi att det hade varit bättre att ha längre avstånd till byggnaden än vi nu hade.

Dag 12, lördag den 18 augusti

På lördagens program stod en utflykt på förmiddagen till fiskeläget Killybegs väster om Donegal och på eftermiddagen skulle nationsparaden äga rum. På kvällen skulle det bli prisutdelningar i samband med middagen och därefter dans för dom som ville. Vädret var inte det allra bästa när vi åkte, det var mulet och vi fick sedan av och till dras med både duggregn och dimma.

Killybegs

Fiskeflotta i Killybegs

Not passet Neck of the Ballagh

Neck of the Ballagh

När vi kom tillbaka till träffområdet hade vi inte så lång tid på oss att förbereda nationsparaden. Av sammanlagt 450 st deltagande Gold Wing-ekipage,

Lördagens nationsparad

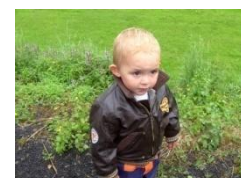
Lördagens nationsparad

var fyra från Sverige. Det var förutom vi ett par från Stockholmstrakten, en soloåkare från Skåne och en soloåkare från Stockholm. Paret hade redan lämnat träffen och varken stockholmaren eller skåningen deltog

i paraden, så det var upp till oss att representera Sverige. Trots vädret var det många som hade lämnat stugvärmen för att titta på paraden och för att få ta en närmare

Lördagens nationsparad

Vänta bara tills jag blir stor ...

titt på alla guldvingar när vi radade upp oss

utanför fotbollsstadion. Roligaste minnet från just det senaste, var en liten kille i sin mammas sällskap som stannade till vid *varje* Gold Wing för att skaka hand med *alla* förare och passagerare.

Så klart att man måste åka i kilt om man är skotte. Träffens snyggaste trike ägdes av en annan skotte. De äldsta deltagarna var fransmän.

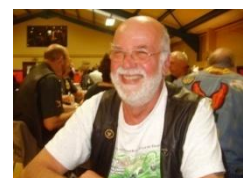
Vid middagen delade vi bord med de båda andra svenskarna och en trevlig holländare. Vid prisutdelningen fick Sverige 4:e pris i nationstävlingen längsta sammanlagda tillryggalagda sträcka till träffen. Den individuella långfärdstrofén vanns faktiskt av en irländare, vilket vi tyckte var konstigt, men det visade sig att han hade åkt till hemmaträffen från internationella GW-träffen i Ryssland.

Jag med Krister från Tumba
Carina med

Anders från Lund

Holländaren

Dag 13, söndag den 19 augusti

Dags att börja packa ihop ...

... och skapa plats för nya prylar

Vrålfika innan avfärden

Jaha, då var det söndag och dag för avresa för alla träffdeltagare. Det var många som hade för avsikt att åka vidare till träffarna i Wales och Luxemburg, de två näst sista för säsongen. Även vi

hade funderat på att besöka träffen i Wales, men med tanke på allt regn som fallit där under sommaren så hade vi bestämt oss för att se mer av Irland istället och det var säkert ett bra beslut.

Efter en något grå och mulen inledning på dagen blev vädret bara bättre och bättre. Från Stranorlar körde vi först sydväst på N15 till Donegal, där vi stannade till en stund för att kolla in staden. I Bundoran svängde vi vänster in på R280 och efter några kilometer vänster igen in på R281, för att sedan följa sydvästra sidan av

Donegal Castle

Donegal Cathedral

Veteranbilstutställning, Donegal Castle syns i bakgrunden

Lough Melvin. I Glenfarne svängde vi österut in på N16 mot gränspassagen till Nordirland vid Blacklion-Belcoo. I Belcoo var det dags för första påfyllningen i Nordirland, av både bensin och mat. Därefter letade vi oss fram mot en av de stora sevärdheterna i Nordirland, Marble Arch Caves. Tyvärr

Första påfyllningen i Nordirland

Infarten till Marble Arch Caves

Vår alldeles privata camping

hade de hunnit stänga för dagen när vi kom fram, men vi ville inte missa grotterna så vi bestämde oss för att campa i närheten och åka

tillbaka nästa dag. Problemet var att det inte fanns någon camping i närheten, men en vänlig man som vi stoppade och frågade, sa att vi kunde campa i naturparken i närheten. Vi hittade, efter visst besvär, en rastplats som vi valde att övernatta vid. Naturen var verkligen inte lämpad för tält, mest stenigt och inga plana ytor, varför vi satte upp tältets sovdela på betongplattan med förgården utanför. Där underlaget var betong, förankrade vi tältlinorna med stenar och det blev riktigt bra.

Dag 14, måndag den 20 augusti

Blött, mycket blött

Vi vaknade på natten av ett kraftigt åskväder med störtregn och blåst. Vi var tvungna att förankra tältet ytterligare med några större stenar till linorna för att det skulle hålla sig sträckt. När vi på morgonen tittade ut i förgården och såg allt vatten, insåg vi att det trots allt hade varit ett

Morgonen efter åskvädret

riktigt smart drag att sätta upp tältet på betongplattan. Efter frukosten när vi höll på att packa ihop, dök en parkvakt upp och han låste då upp huset, vilket visade sig innehålla riktigt fina toaletter - perfekt timing. Efter toalettbestyren var det dags att åka tillbaka till Marble Arch Caves där vi fick en ung tjej som guide, med verkliga röstresurser och det behövdes när vi kom ner i grotterna, eftersom hon var tvungen att överrösta bruset från allt vatten som rusade fram genom grotterna. Vi hade sett fram emot båtturen genom grotterna som man erbjuder, men tyvärr hade det regnat

så mycket den senaste tiden och särskilt under nattens åskoväder, att den inre delen av grottorna, av säkerhetsskäl, hade stängts för besökare. Därmed blev det ingen båttur och den i vanliga fall timslånga guidningen blev endast 25 minuter. Nåja, vi fick i alla fall se en ganska stor del av dessa imponerande grottor med stalaktiter och stalagmiter.

Den lilla guiden med den stora rösten

Efter att ha fikat och tittat på alla souvenirer körde vi vidare mot staden Enniskillen i den södra viken av Lower Lough Erne. Vi började med att besöka Castle Coole i den södra utkanten av stan. Av

Castle Coole, Enniskillen

Ljuset kommer från öppningar i taket

tidsbrist avstod vi från den guidade visningen av slottet och nöjde oss med att själva promenera runt på slottsområdet och bl.a. titta på tun-

nelsystemet under slottet och slottsgården. I sidoutrymmen hade man förvarat ved och torv för uppvärmning av slottets 116 rum och varje dag anlände en ny vagnslast med torv. Tunnlarna var till för att tjänstefolket, obemärkt för slottsgästerna, skulle kunna transportera bränsle och varor till slottet.

Enniskillen

Enniskillen Castle

Enniskillen ligger vackert beläget vid vattnet mellan Lower och Upper Lough Erne.

Katolsk katedral

Från Enniskillen valde vi att följa den västra stranden av Lower Lough Erne med avsikt att så småningom runda hela sjön. Första stoppet blev vid den sevärda ruinen från 1600-talsslottet Monea Castle och sedan. Nästa stopp blev vid en ny slottsruin, den här gången nära stranden, Tully Castle. På den andra sidan av sjön, nära Lisnarrick,

Monea Castle

Vy över Lower Lough Erne

Tully Castle

Överväxt slottsruin

hittade vi en tredje slottsruin, helt överväxt av murgröna och andra växter. När dagen led mot sitt slut slog vi upp tältet på en camping utanför Lisnarrick.

Dag 15, tisdag den 21 augusti

Nästa dag började med ett besök på slottet Castle Archdale, byggt 1773 – 1777, i rätt så bra skick och bebott. På vägen in mot slottet passerade vi en kyrka med typiskt anglosaxiskt utseende. Nästa stora sevärldhet vi besökte i Nordirland blev American Ulster Folk Park ett par mil norr om Omagh. Det var

Castle Archdale

Anglo-saxisk kyrka

American Ulster Folk Park - stadsmiljö

American Ulster Folk Park – gamla världen

en uppbyggd miljö med bevarade hus från 1700-talets Irland och hus från miljöerna som mötte emigranterna som steg iland i Amerika. Vandringen genom parken gick genom den gamla världen till hamnen, genom ett stort segelfartyg som påvisade under vilka usla förhållanden emigranterna tvingades leva under resan över Atlanten, för att sedan sluta i den nya världen i Amerika. Sjukdomar spreds ombord på skeppen och dödligheten under överfarterna var dessvärre hög. Vi kände tydligt av historiens vingslag och American Ulster Folk Park var verkligen värt att besöka.

Vi fortsatte sedan i nordostlig riktning genom Sperrin Mountains till Dungiven, för att sedan styra norrut via Limavady till nordkustvägen A2. I Castlerock hade vi turen att få hyra en lyxig villavagn för samma pris som för en tältplats då vagnen var såld och egentligen inte skulle hyras ut längre. Den nye ägaren skulle nämligen hämta den redan nästkommande dag.

Nordkusten vid Downhill

Sperrin Mountains

Dag 16, onsdag den 22 augusti

Efter nödvändig klädttvätt i tvättstugan, fortsatte färden utmed den *fantastiskt* vackra nordkusten.

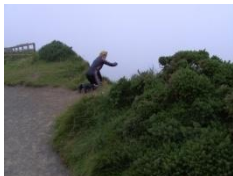
Mussenden Temple vid Downhill

Klosterruinen Downhill house från ca 1880

Nästa stopp blev för att titta på en av Nord-irlands riktigt berömda sevärdheter, Giant's Causeway. Tyvärr var det dimmigt uppe på berget, så vi fick inte den fina utsikt över "Jättens vägbank" som vi hade hoppats på.

Som tur var avtog dimman när vi började klättra ner.

Det var branta stup och inga räcken!

Tur att vi inte behövde gå uppför

Den s.k. orgeln

Jättens fot

The Causeway

Vi fortsatte sedan utefter kustvägen och började se oss om efter någonstans att slå läger för natten.

Vi slog läger nära nästa sevärdhet, Carrick-a-Rede rope bridge, efter att först ha kollat in repbron.

Tyvärr hade man stängt för dagen så vi missade möjligheten att gå ut på bron.

Carrick-a-Rede Rope Bridge

Det var inte så lätt att få ner tältpinnarna

Antennerna fick fungera som torkställning

Kusten är riktigt häftig

Dag 17, torsdag den 23 augusti

Efter att nästa morgon ha utnyttjat det närbelägna caféets toaletter för morgonbestyren, tog vi oss en fika innan vi åkte vidare. Traktens poliser visade sig också tillhöra caféets kundkrets.

Efter att ha passerat Ballycastle, lämnade vi A2 för att fortsätta att följa kusten. Vårt nästa stopp blev Torr Head, en för bl.a. fiskare känd utpost på nordostkusten.

Ibland var vägarna riktigt smala

Torr Head på avstånd

Vid Torr Head

Vid Torr Head

Vi styrde nu söderut efter kusten med siktet inställt på Glenariff Forest Park i Antrim Mountains där vi planerat att övernatta och även utforska själva parken.

Utmed nordostkusten mellan Runabay Head och Cushendun

Vägen utmed kusten var verkligen trevlig att åka mc på och naturen runt omkring underbart vacker att titta på. Så vacker att det ibland var lite svårt att koncentrera sig på körningen.

Cushendun syns i viken

Vi kom fram till parken på eftermiddagen och körde då upp till parkens huvudentré där vi parkerade och bytte om till lättare klädsel och tränings skor, mer lämpad för vandring i parken. Vi började med att fika och beundra utsikten innan vi valde ut en av de utmärkta vandringslederna, Vattenfallsleden.

Det var en vandring

som var väl värd mödan, för en möda visade

det sig vara att vandra uppför och utför

desa branta stigar i värmen. Efter ett par timmar i skogen var vi väl värda middag i parkens restaurang. Därefter rullade vi ner till parkens campingplats, slog upp vårt tält och somnade så där skönt utpumpade.

Dag 18, fredag den 24 augusti

Det var ingen direkt trängsel på campingen

Efter att ha ätit frukost, packade vi ihop tältet och lämnade campingen (=smet) innan parkvakten anlände på sin morgonrunda. Vi hade träffat honom kvällen innan när han gjorde sin kvällsrunda, men vi kunde då inte betala tältavgiften eftersom vi hade för lite kontanter och han kunde inte ta emot kortbetalning. Vi körde tillbaka ut till

Carnlough

kustvägen igen, tog en kort paus i det trevliga lilla fiskesamhället Carnlough för att fylla på reskassan.

Lough Neagh

Vi låg bra till i reseplaneringen, varför vi bestämde oss för att det fanns tid över till att även besöka Mourne Mountains i den sydostligaste delen av Nordirland. Extraturen fanns redan inmatad i GPS:en så det var bara lämna över till "Helga". Först körde vi via Ballymena för

Spelga Dam

att titta på Nordirlands och Brittiska öarnas största insjö, Lough Neagh, 388 km² till ytan men enligt uppgift grund. Efter att ha sett den södra delen av den stora sjön, körde vi ut till kusten vid Carlingford Lough och staden Rostrevor. Vid nästa lite större stad utmed kusten, Kilkeel, styrde vi norrut upp i bergen. Mourne Mountains bjöd på vackra vyer och fint väder. Vi tog en paus vid Spelga Dam, en vattenreservoar full av foreller och förstås ett paradiset för sportfiskare, men vi var ju inte där för att fiska. Vi lämnade bergen och kom ut till kusten igen vid Newcastle. Vi följde sedan kusten till Strangford där vi satte upp tältet på campingen som tillhörde godset och sevärheten Castle Ward som vi tänkte besöka nästkommande dag.

Dag 19, fredag den 25 augusti

Castle Ward

Del av slottsparken

Efter att ha tillbringat dagen med att titta på slottet och vandra i den stora parken, gick vi in till stan på kvällen för att äta middag. Vi hittade en trevlig pub som hette The Cuan. Vid bordet intill satt ett trevligt äldre par som vi började konversera med. Det visade sig att de var ute med sin motorseglare och låg för ankar i närheten av Strangford. Strangford Lough är

för övrigt den största sjön med havsförbindelse i hela Storbritannien och har fått sitt namn av de invaderande vikingarna. Paret, James och Muriel Langford, insisterade på att vi skulle hälsa på dem i båten nästa dag, eftersom vi ändå skulle åt det hållet.

Dag 20, lördag den 26 augusti

Vi bedömde att tiden skulle räcka till för att hälsa på våra nya vänner i deras båt, så vi ringde och förvarnade när vi kört ombord på färjan som skulle ta oss över sundet från Strangford till det lilla samhället Portaferry på andra sidan. James mötte sedan upp med jollen och rodde över oss till deras båt Iduna. Vi drack kaffe och hade en trevlig pratstund och Carina hade dessutom turen att få ett glas vin.

Ombord på färjan. I bakgrunden Portaferry

Ombord på Iduna

Vi fortsatte sedan utmed den östra stranden av Strangford Lough och nästa stopp blev för att titta på slottet Mount Stewart och den helt fantastiska parken Mount Stewart Gardens.

Slottet Mount Stewart

Temple of the winds

Temple of the winds

The gardens

Gatubild från Belfast

Vi måste åka vidare för att komma i tid till färjan i Larne som skulle ta oss tillbaka till Cairnryan i Skottland. Det blev andra gången vi körde genom Belfast utan att stanna, men det var trots allt inget vi grämde oss över. När vi kom till färjeterminalen i Larne fick vi veta att vi precis missat en färja och att en färja

var trasig, varför nästa avgång var inställd. Det betydde att vi fick vänta på en färja som inte skulle avgå förrän vid midnatt. Jag ringde därför till "vårt" B & B för att höra efter om det fanns något rum ledigt och jag fick svaret att vi var hjärtligt välkomna, trots att vi skulle komma mitt i natten. Vi passade på att tanka och äta middag innan vi så småningom ställde oss i kön till färjan, i sällskap med en hel rad med Morris Cooper bilar. Det visade sig att de också hade varit på en klubbträff på Irland och det hade t.o.m. varit fler Morrisbilar på den träffen än det hade varit Guldvingar på träffen i Stranorlar.

Färjekön i Larne

Dag 21, söndag den 27 augusti

Klockan var över ett på natten när vi parkerade utanför Ailsa Cottage B & B. Det var bara att så snabbt som möjligt ta in det nödvändigaste från mc:n, smyga uppför trappan och hoppa i säng. Vi beställde frukost till klockan 08.00 eftersom vi hade ett pressat tidsschema att följa för att inte missa färjan till Norge från Newcastle nästa dag.

Ailsa Craig

Eftersom jag hade fått klart för mig att ön Ailsa Craig, varifrån den speciella stenen som man tillverkar curlingstenar av, inte låg särskilt långt norrut från Cairnryan, styrde vi norrut istället för österut. Som f.d. curlingspelare, var jag bara tvungen att få se ön på riktigt. Jag hade dessutom turen att få tag på en mini-curlingsten i en souvenirbutik i Girvan, tillverkad av den riktiga stenarten på ön. Vilken LYCKA! Nästa sevärdhet vi besökte var det

fantastiska medeltids-slottet Culzean Castle, ett slott som vi kände igen och tror att vi besökte även förra gången vi åkte mc i Skottland. Slutmålet för dagen var Hexham, en historisk stad som vi tänkte utforska ordentligt nästa dag. Vi

Culzean Castle

kunde inte hitta campingplatsen i Hexham, varför vi stannade vid polisstationen och frågade en kvinnlig polis som hade stationstjänst. Medan vi pratade kom det in en manlig kollega och han åtog sig att eskortera oss till campingen, eftersom det var lite dåligt skyltat. Det visade sig vara en mycket fin och välskött camping, belägen högt uppe på en höjd.

Dag 22, måndag den 28 augusti

Efter att ha ätit frukost och packat ihop, körde vi ner till den äldre delen av stan och parkerade i

Campingen i Hexham

närheten av katedralen. Vi strosade runt en stund och besökte bl.a. katedralen innan vi åt lunch i en liten trevlig restaurang. Vi hade inte tillräckligt med kontanter när vi skulle betala, så jag fick stå kvar vid entrén som "säkerhet" medan Carina hämtade pengar i en bankomat.

Vår stadsguide

Vi hakade sedan på en guidad stadstur och det var verkligen intressant att få höra stadens historia av en kvinna som verkligen kunde den. När vi lämnade Hexham på eftermiddagen, var det för att tillryggalägga den sista etappen på de brittiska öarna, den till färjeläget i Newcastle.

Torget i Hexham

Katedralen i Hexham

Hamnen i Newcastle

Avresa mot Stavanger med Queen of Scandinavia klockan 19.30. Efter att ha avnjutit en god middag med vin, var det skönt att få lägga sig i en riktig säng och sova ut ordentligt.

Dag 23, tisdag den 29 augusti

Vi anlände till Stavanger tidtabellsenligt klockan 15.00 och vädret var riktigt fint. På vägen ut ur stan

Åter i Stavanger

stannade vi till vid ett konditori och handlade fikabröd innan vi fortsatte mot färjorna som skulle ta oss över Byfjorden och Boknafjorden på vår fortsatta färd norrut mot bl.a. Haugesund. Innan vi nådde det första färjeläget stannade vi till för att fika vid en trevlig rastplats.

Efter att ha kommit över fjordarna körde vi nordost på E134 mot Skare. I Etne övernattade vi i en stuga på campingplatsen. Vi anlände precis innan de skulle stänga och hade väl tur på så vis, men stugan var liten och trång, med usel standard och inpyrd av äcklig röklukt. Hade det inte varit regn i luften och lite kyligt så hade vi nog tältat istället.

Dag 24, onsdag den 30 augusti

Det var skönt att lämna den inpyrda stugan nästa morgon och jag tror nog att vi började känna av lite hemlängtan och gärna ville komma hem till barnen så fort som möjligt. Hösten var dessutom i antågande så det var inte lika varmt längre.

Vid Langfoss

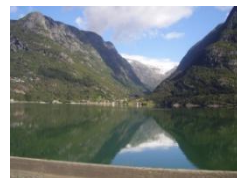

Vi stannade till vid Langfoss, Norges femte högsta vattenfall, 612 meter långt. Vi fick syn på bruna fårfallar som souvenirkiosken sålde och när vi åkte

Låtefossen

vidare hade vi varsin fäll med oss. Strax efter att vi svängt norrut in på väg 13, kom vi till nästa sevärda vattenfall, Låtefossen. Naturen var storslagen och man ville stanna för att

Storslagna vyer från Sörfjorden och Eidfjorden

fotografera mest hela tiden.

Efter Eidfjord bar det av österut på väg 7 över Hardangervidda till Geilo.

Vöringsfossen

Det började ganska snart gå rejält uppför och luften blev märkbart kyligare. När vi hade tagit oss över Hardangervidda och kom till Geilo, träffade vi ett par norska GW-åkare när vi stannade för att tanka och äta hamburgare. De berättade att det hade snöat dygnet innan uppe på

Våkavadet
1 050 m.ö.h.

Hardangervidda så det var tur för oss att vi inte låg en dag tidigare i vår reseplanering.

Snön kändes inte långt borta på den här höjden

Stugan vi hyrde den här sista natten i Norge vid sjön Kröderen var inte större än den förra, men mycket renare och trevligare och dessutom billigare.

Dag 25, torsdag den 31 augusti

Det blev nu sträckkörning ända till värdshuset vid Fossum Bru, strax före gränsen mot Sverige, där vi stannade för att äta. Vi träffade en annan motorcyklist, en engelsman

som var på väg hemåt efter att ha besökt bekanta i Dalarna och efter att ha pratat en stund önskade vi varandra lycklig resa.

Nästa stopp på vägen hem blev vid Alsters herrgård, Gustaf Frödings födelseplats 1860, strax utanför Karlstad. Förutom de historiska vingslagen så var kaffebrödet som serverades i cafeterian enastående.

Go-fika i cafeterian på Alsters herrgård

Vädret blev sedan sämre och sämre och det blev regnställ på i samband med den sista tankningen. Regnet upphörde inte förrän precis innan vi kom hem och det var riktigt skönt att kliva av hojen och komma in till barnen. Borta bra men

hemma bäst heter det ju och visst kan det ligga något i det.

SLUT

På kartan över Irland är vår färdрутt markerad med svart och med röda riktningspilar. De svarta siffrorna visar nattläger. Rundturen började i Larne som du hittar norr om Belfast och den första övernattningen hittar du söder om Dublin.

